

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo M. W. (1) skierowane przeciwko A. W., M. W., M. W. (2) i P. W. o zwolnienie zajętych przedmiotów spod egzekucji.

Sąd Rejonowy ustalił, że w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt Kmp 12/13 z wniosku wierzycieli M. W., M. W. (2) oraz A. W. przeciwko dłużnikowi P. W. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi- Widzewa w Łodzi B. G. dokonał w dniu 18 maja 2015 r. zajęcia szeregu ruchomości, w tym m.in. także spornych: telewizora marki P. (...) wraz z pilotem 42”; lodówki marki B. side by side; piekarnika w zabudowie marki B.; kuchenki mikrofalowej marki S. w zabudowie; laptopa marki A. (...) wraz z ładowarką; pralki marki B. (...).

Laptop marki A. (...) wraz z ładowarką oraz telewizor marki P. (...) wraz z pilotem 42” stanowiły własność U. W., które nabyła ona w drodze umowy zamiany zawartej w dniu 12 czerwca 2011 r. z sąsiadem w zamian za należący wówczas do niej laptop marki A. (...).

U. W. zawarła związek małżeński z dłużnikiem w grudniu 2012 r.

Do zajęcia ruchomości telewizora marki P. (...) wraz z pilotem 42”; lodówki marki B. side by side; piekarnika w zabudowie marki B.; kuchenki mikrofalowej marki S. w zabudowie; laptopa marki A. (...) wraz z ładowarką; pralki marki B. (...) doszło w nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), w której w dacie zajęcia zamieszkiwał dłużnik P. W. wraz z żoną U. W. i dwójką dzieci. Nieruchomość położona w Ł. przy ul. (...) stanowi własność powoda M. W. (1). Wobec faktu, że M. W. (1) nie zamieszkiwał pod wskazanym adresem, a jego syn wraz z rodziną nie mieli gdzie zamieszkać, uzgodnili wspólnie, że P. W. wprowadzi się do przedmiotowej nieruchomości wraz ze swoją rodziną. Z uwagi na fakt, że należący do powoda dom położony przy ul. (...) w Ł. wymagał remontu, M. W. (1) uzgodnił z synem- P. W. i synową U. W., że syn wraz z synową przeprowadzą remont domu i w zamian za opłaty będą w nim zamieszkiwać. Dom położony przy ul. (...) w Ł. w chwili wprowadzenia się do niego P. W. wraz z rodziną praktycznie nie był umeblowany. Znajdowały się tam wprawdzie stare meble, jednakże zostały one wyrzucone a P. W. wraz z żoną wnieśli do niego własne meble i swoje rzeczy. P. W., jego żona oraz dzieci dla funkcjonowania w domu przy ul. (...) w Ł. potrzebowali sprzętów takich jak lodówka, piekarnik i pralka. P. W. i U. W. oddzielnie gospodarowali środkami pieniężnymi. P. W. wydał jednak pieniądze, które wcześniej uzyskał ze sprzedaży mieszkania, jego żona U. W. zgromadziła wprawdzie oszczędności jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego, jednakże nie wystarczały one w pełni na zakup potrzebnych sprzętów gospodarstwa domowego. Z tego względu, U. W. umówiła się z teściem M. W. (1) i jego żoną, że pożyczą jej brakującą sumę pieniędzy potrzebną do zakupu tych sprzętów, a U. W. odda im pożyczone pieniądze w bliższej lub dalszej przyszłości. W rezultacie za poczynione przez siebie oszczędności oraz środki uzyskane z pożyczki od M. W. (1) i jego żony w grudniu 2014 roku U. W. zakupiła lodówkę B. side by side, pralkę B. (...), oraz piekarnik marki B. w zabudowie, które następnie zostały zajęte przez Komornika Sądowego w dniu 18 maja 2015 roku. Powód M. W. (1) wraz z żoną w prezencie kupił rodzinie syna P. W., w tym przede wszystkim synowej U. W. kuchenkę mikrofalową Samsung w zabudowie, która również została zajęta przez Komornika Sądowego w dniu 18 maja 2015 roku. Kuchenkę tę wyszukała w internecie U. W.. U. W. bardzo chciała mieć taką kuchenkę, jednakże nie miałyby środków żeby ją kupić.

U. W. czuła się pokrzywdzona tym, że komornik sądowy zajął wskazane ruchomości, z tego względu, że Laptop marki A. (...) wraz z ładowarką oraz telewizor marki P. (...) wraz z pilotem 42”, stanowiły jej własność i należały do jej majątku osobistego, lodówkę B. side by side, pralkę B. (...), oraz piekarnik marki B. w zabudowie kupiła za pieniądze zaoszczędzone przed ślubem oraz z pożyczki, którą uzyskała od teścia, a mąż nie dołożył żadnych pieniędzy na przedmiotowy zakup, zaś kuchenka mikrofalowa Samsung w zabudowie stanowiła prezent jaki jej rodzina otrzymała od teścia i jego żony, który służyć miał głównie jej i jej dzieciom.

Po zajęciu wskazanych powyżej ruchomości powodowi M. W. (1) było przykro z tego względu, że Laptop marki A. (...) wraz z ładowarką oraz telewizor marki P. (...) wraz z pilotem 42” stanowiły wyłączną własność synowej – U. W.. M. W. (1) czuł się także w pewnym sensie okradziony przez Komornika Sądowego z tego względu, że gdy przeznaczał pieniądze na zakup lodówki B. side by side, pralki B. (...) oraz piekarnika marki B. w zabudowie oraz kuchenki mikrofalowej Samsung w zabudowie to chciał, żeby jego pieniądze służyły temu, żeby synowa miała te rzeczy i mogła z nich korzystać.

P. W. zalegał ze spłatą alimentów na rzecz pozwanych A. W., M. W. i M. W. (2), wskutek czego zainicjowali oni w oparciu o wystawiony względem niego tytuł egzekucyjny wydany w sprawie o sygn. akt VIII RC 761/04 postępowanie egzekucyjne, które prowadzone jest pod sygn. akt KMP 12/13 Pozwane A. W. i M. W. (3) otrzymały informację, że dłużnik alimentacyjny P. W. zamieszkuje w Ł. przy ul. (...), którą przekazały Komornikowi Sądowemu, który w wyniku rozmów z sąsiadami potwierdził, że dłużnik P. W. faktycznie zamieszkuje pod wskazanym adresem i dokonał zajęcia ruchomości objętych pozwem.

Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że powództwo nie jest zasadne i jako takie podlegać musiało oddaleniu. Sąd I instancji wskazał, że powództwo oparto na dyspozycji art. 841 k.p.c. Zgodnie z dyspozycją art. 841 k.p.c. osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jedynie wtedy, gdy skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Wnioski płynące ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozostawiają natomiast wątpliwości, iż przedmiotowa sytuacja nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Podstawą powództwa z art. 841 jest naruszenie praw osoby trzeciej w następstwie skierowania egzekucji do określonego przedmiotu (prawa). Naruszenie takie jest przy tym aktualne tylko wtedy, gdy wierzyciel egzekwujący nie ma prawa zaspokoić swojej wierzytelności z zajętego przedmiotu lub prawa. Celem powództwa z art. 841 k.p.c. jest zatem ochrona praw podmiotowych osoby trzeciej, naruszonych w następstwie skierowania egzekucji, mimo prawidłowego, zgodnego z przepisami procesowymi działania organu egzekucyjnego.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, w tym zeznania samego powoda, wskazują zdaniem Sądu I instancji jednoznacznie, iż zajęcie ruchomości objętych pozwem w niniejszej sprawie nie naruszyło jakichkolwiek praw powoda. Wszak z relacji samego powoda, wynika niezbicie, iż nie przysługują mu żadne prawa do przedmiotowych ruchomości. Co więcej powód nawet nie twierdzi, że takowe prawa w ogóle mu przysługują. Przedmioty objęte pozwem w tej sprawie, wedle zeznań samego powoda stanowią mają własność innej niż on osoby. Niewątpliwym interes faktyczny powoda w zwolnieniu przedmiotów objętych pozwem w żaden sposób nie przekłada się na jego interes prawny. Taki stan rzeczy prowadzić zaś musi do wniosku o braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda w przedmiotowej sprawie. Legitymacja ta, jak bowiem powyżej wskazano, przysługiwać może jedynie osobie, której prawa zostały naruszone dokonaniem zajęciem. Jak zaś wynika z powyżej poczynionych rozważań, zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania samego powoda wskazują na to, iż rzeczy: telewizor marki P. (...) wraz z pilotem 42” oraz laptop marki A. (...) wraz z ładowarką; stanowią mają własność U. W. w oparciu o zawartą przez nią umowę zamiany. Z kolei kuchenka mikrofalowa, jak utrzymuje sam powód, była przedmiotem darowizny uczynionej przez niego i jego żonę na rzecz rodziny syna. Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie wskazuje również na jakiegokolwiek prawa powoda do pozostałych przedmiotów objętych pozwem w tej sprawie. Z przedstawionych w tym postępowaniu dowodów wynika bowiem, że powód wraz z żoną jedynie pożyczyci synowej część pieniędzy, która pozwoliła jej w połączeniu ze zgromadzonymi przez nią oszczędnościami zakupić owe przedmioty. Jak jednak wyraźnie podkreśliła świadek U. W., nie chodziło tu o wspólny zakup ruchomości mających stanowić przedmiot współwłasności powoda i jego żony oraz synowej, lecz pożyczone pieniądze miały zostać zwrócone powodowi i jego żonie w bliższej lub dalszej przyszłości, a przedmioty zgodnie z umową stanowić miały wyłączną własność U. W.. Nie przesądzając zasadności stanowiska jakoby nabyte w ten sposób przez świadka U. W. przedmioty stanowić miały jej wyłączną własność, w kontekście zawartego przez nią związku małżeńskiego i regulacji kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, taki stan rzeczy prowadzić musi jednak do kategorycznego wniosku, iż prawa do przedmiotowych nieruchomości nie przysługiwały powodowi.

Reasumując, Sąd Rejonowy przyjął, że powodowi M. W. (1) nie przysługiwały prawa do żadnej z ruchomości, o których zwolnienie z egzekucji wnosił. Powyższe świadcząc o braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej nieodzownie prowadzić musiało do oddalenia powództwa, jako bezzasadnego.

Z tych wszystkich względów, Sąd Rejonowy na podstawie art. 841 § 1 k.p.c. oddalił powództwo.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości. Skarżąc zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

- naruszenie przepisu art. 233 § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i zaniechanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału oraz pominięcia znaczenia ustalonych w postępowaniu istotnych okoliczności,
- naruszenie przepisu art. 841 § 1 k.p.c. w zw. z art. 209 k.p.c. poprzez błędną wykładnię i w konsekwencji wadliwe zastosowanie.

W oparciu o przedstawione zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Stosownie do treści art. 233 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jak przyjmuje się w orzecznictwie, jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Podnosząc zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. skarżący wywodził, że Sąd nie nadał odpowiedniej rangi ustaleniu, że w protokole zajęcia ruchomości sporządzonym przez komornika wskazano powoda jako właściciela spornych przedmiotów. Z zarzutem tym nie można się zgodzić. Protokół zajęcia odzwierciedla bowiem jedynie informacje udzielone komornikowi przez dłużnika. Jak ustalił Sąd Rejonowy na podstawie zgodnych zeznań dłużnika, jego żony i samego skarżącego, informacje te nie odpowiadały rzeczywistemu stanowi rzeczy. W toku postępowania dowodowego przeprowadzonego w niniejszej sprawie świadek U. W. w sposób jednoznaczny i wyczerpujący wskazała bowiem, że większość spornych przedmiotów została kupiona przez nią, częściowo za pieniądze własne, a częściowo za pieniądze pożyczone od powoda. Świadek wyjaśniła również, że ustalenia dokonane pomiędzy nią a powodem przewidywały zwrot pożyczonych pieniędzy. Gdyby uzgodnienia powoda i świadka obejmowały nabycie przedmiotów do współwłasności, nie byłoby podstaw by umawiać się, że świadek odda pożyczone pieniądze. Mając na uwadze całokształt wypowiedzi świadka, odwołującej się do pożyczki i obowiązku jej zwrotu, nie ma podstaw również, by opierać się – jak chce skarżący – wyłącznie na jednym, wyrwanym z kontekstu zdaniu o treści „pozostałe rzeczy są wspólne – moje i teścia” (k. 42). Jak już bowiem podniesiono, myśl świadka zapoczątkowana tymże zdaniem została rozwinięta w ten sposób, że świadek zeznał, iż część przedmiotów została zakupiona za pieniądze pożyczone przez powoda, które miały zostać mu zwrócone. Trafnie wskazał zatem Sąd Rejonowy, że nie ma podstaw by zakładać, że sporne przedmioty zostały zakupione przez powoda i jego synową do współwłasności. Odnośnie do pozostałych przedmiotów, stanowiły one bądź przedmiot darowizny dokonanej przez powoda (kuchenka mikrofalowa) bądź zostały nabyte w drodze zamiany przez synową powoda (telewizor i laptop). Na podkreślenie zasługuje, że zeznania U. W. zostały w całości potwierdzone zarówno przez dłużnika P. W., jak również przez samego skarżącego.

Nie można zgodzić się również z zarzutem, że Sąd I instancji przyjął, że powód i jego synowa zawarli umowę pożyczki, pomimo, że okoliczności tej w ogóle badał. Jak już wskazano, na fakt udzielenia pożyczki świadkowi przez powoda

wskazywały ich zgodne zeznania. Nie sposób również podzielić argumentacji powoda, że odnosiły się one do pojęcia pożyczki „w potocznym tego słowa znaczeniu” (k. 61). Zeznania wyraźnie wskazują bowiem, że świadek otrzymała od powoda określoną kwotę pieniędzy, którą zobowiązała się zwrócić. Zeznania świadka, potwierdzone przez powoda, odpowiadają zatem określonym w art. 720 k.c. elementom przedmiotowo istotnym umowy pożyczki. Jak stanowi powołany przepis, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Na marginesie jedynie należy zauważyć, że rozumienie słowa „pożyczka” w języku potocznym odpowiada definicji umowy pożyczki określonej w art. 720 k.c.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne.

Podnoszone w ramach zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., twierdzenie, że osoba współfinansująca zakup rzeczy staje się co do zasady ich współwłaścicielem, odnosi się już nie tyle do kwestii oceny dowodów i ustaleń faktycznych, co do oceny ustalonych faktów w świetle przepisów prawa materialnego. Powód twierdził, że skoro sfinansował zakup części spornych przedmiotów, to stał się ich współwłaścicielem. Również ten zarzut jest chybiony. Dla oceny, kto stał się właścicielem rzeczy, nie jest bowiem istotne czysto ekonomiczne poniesienie kosztów zakupu rzeczy, lecz to, kto i w czyim imieniu zawarł umowę sprzedaży oraz jaka jest treść oświadczeń woli stron umowy. W niniejszej sprawie treść zeznań świadka U. W. nie pozostawiała wątpliwości, że świadek nie nabyła spornych przedmiotów dla powoda. Bez znaczenia dla stosunków własnościowych pozostaje natomiast fakt, że na zakup części przedmiotów świadek zaciągnęła pożyczkę u powoda. Nie sposób zatem przypisać Sądowi Rejonowemu naruszenia art. 209 k.c., bowiem powód nie jest właścicielem czy współwłaścicielem któregośkolwiek ze spornych przedmiotów.

Dodać należy, że z samego faktu, iż sporne rzeczy stanowią wyposażenie domu należącego do powoda nie wynika, że stały się one częścią składową nieruchomości w rozumieniu art. 47 k.c. Nie zostały one bowiem połączone z nieruchomością tak, aby nie mogłyby być od niej odłączone bez uszkodzenia lub istotnej zmiany całości albo bez uszkodzenia lub istotnej zmiany przedmiotu odłączonego

Wobec powyższego, bezzasadny jest również podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 841 k.p.c. Zgodnie z treścią powołanego przepisu, osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Jak trafnie podniósł Sąd Rejonowy, powód nie ma żadnych praw do spornych przedmiotów, a zatem nie przysługuje mu uprawnienie do żądania zwolnienia zajętych przedmiotów spod egzekucji. Sąd Okręgowy w całości podziela rozważania prawne poczynione przez Sąd Rejonowy, których powielanie byłoby zbędne.

Podsumowując, apelacja okazała się bezzasadna, wobec czego Sąd Okręgowy oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c.